

vyřízení žádosti za odpis daní, o něž podle předpokladu soudu šlo, viděl výhodu, toho je důkazem nejen, že za to odměnu sliboval, nýbrž i to, že se dokonce i ve zmateční stížnosti snaží ospravedlniti svůj čin poukazem na svoje hospodářské poměry, jež nutně vyžadovaly brzké vyřízení žádosti. Další námitka stížnosti, že byl vyloučen jakýkoliv vliv na meritorní vyřízení věci, nevychází ze skutkového předpokladu soudu, který v tomto ohledu zjišťuje, že obžalovaný Sch-ovi slíbil a poskytl prospěch za urychlení jeho věci. Bezdůvodně namítl stěžovatel, že neslíbil odměnou částky, co do výše a co do doby splatnosti určité. Podle zákona stačí, že byl slíben prospěch vůbec, nešlo-li snad jen o prospěch nepatrný, v kterémžto případě by přicházel v úvahu jen přestupek, což však není nikterak napovězeno. Nerozhoduje, že stěžovatel neměl úmysl směnku proplatiti, a že částka 6.000 Kč jest u něho nedobytná, an by stěžovatel mohl býti k placení přinucen i proti vůli, a poněvadž by se, i když nemůže platiti ihned, mohl státi schopným platiti snad později. Ostatně soud tvrzené skutečnosti vůbec nezjišťuje. Ani námitka s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., že se ujednání jisté částky stalo až po vyřízení věci, není odůvodněna, ano jest takové dodatečné poskytnutí prospěchu právě předpokládáno skutkovou podstatou přečinu podle § 4 zákona o úplatkářství, pro který byl obžalovaný též odsouzen.

Čís. 4053.

Ke skutkové podstatě podle § 155 a) tr. zák. není třeba zjišťovati zvláště úmysl způsobiti některý z těžkých následků uvedených v § 152 tr. zák., je-li zjištěno, že byť i jen lehké ublížení na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obvykle bývá spojeno nebezpečí života.

Jest však třeba (kromě úmyslu alespoň nepřátelského vůbec) zjistiti vědomí pachatelovo o životu lidskému obvykle nebezpečné povaze a o nebezpečném použití nástroje, který pachatel zvolil k provedení činu.

Poranění, třebas o sobě lehké, musí býti přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obvykle bývá spojeno nebezpečí života.

Výrok o trestu na penězích (pro přestupek § 399 tr. zák.) lze zachovati i když byl zrušen rozsudek ve výroku o vině i trestu na svobodě za souběžný zločin.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, Zm I 516/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. února 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., zrušil uvedený rozsudek, ponechávaje jej nedotčeným ve výroku o vině obžalovaného co do přestupku § 399 tr. zák., ve výroku o vině co do onoho zločinu, jakož i ve výroku o trestu za tento zločin a ve výroci k odsouzení za tento zločin směřujících, při čemž jsou nedotčeny výroky směřující jen k odsouzení za přestupek § 399

tr. zák., a vrátil věc sborovému soudu první stolice, by ji znovu v rozsahu zrušení projednal a rozhodl, dbaje při tom právoplatného odsouzení pro onen přestupek.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného (označená nesprávně jako odvolání co do viny) napadá jen odsouzení obžalovaného pro zločin podle §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., a uplatňuje věcně důvod zmatečnosti podle čí. 10 § 281 tr. ř., dovozujíc, že obžalovaný měl býti uznán vinným jen přestupkem lehkého uškození na těle podle § 411 tr. zák. Výrok o vině obžalovaného co do přestupku § 399 tr. zák. zůstává tedy nedotčen. Podle rozsudkového výroku jednal obžalovaný proti Františku H-ovi v úmyslu, způsobiti mu přerušení zdraví nebo nezpůsobilost k povolání trvající 20 dnů, stržení mysli nebo těžké uškození na těle o sobě tak, že mu způsobil poškození, třebaže o sobě lehké, avšak takovým nástrojem a takovým způsobem, se kterým bývá obyčejně spojeno nebezpečí života. Podle stanoviska, které nejvyšší soud jako soud zrušovací zaujímá ve sporné otázce, jaký je vnitřní poměr obou vět odstavce a) § 155 tr. zák. (srov. Altmann, Kommentar str. 387 a násl., Oest. R. čí. 284), není třeba ku přičítání viny podle této skutkové podstaty zjišťovati zvláště úmysl způsobiti některý z těžkých následků uvedených v § 152 tr. zák., je-li zjištěno, že, byť i jen lehké, ublížení na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečí života. Jest však třeba (kromě úmyslu alespoň nepřátelského vůbec) zjistiti i vědomí pachatelovo o životu lidskému obyčejně nebezpečné povaze a o nebezpečném použití nástroje, který pachatel zvolil k provedení činu. Poranění, třebaž o sobě lehké, musí býti přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečí života. Zda a proč tomu tak v souzeném případě bylo, jest vyšetřiti, zjistiti a odůvodniti. Tomuto formálnímu požadavku není učiněno zadost tím, že rozsudek poukázal prostě na posudek soudních lékařů, kteří, ač byli státním zástupcem správně upozorněni na to, že je třeba, by se zřetelem na obecnou zkušenost a na okolnosti případu blíže odůvodnili svůj výrok, vadu tu nenapravili ani dodatkem k posudku. V rozsudkových důvodech není ani slova o úmyslu obžalovaného, ani o vědomí obžalovaného o nebezpečné povaze a o nebezpečném způsobu použitého nástroje; rozsudek neuvádí ani po stránce objektivní, než že posudkem soudních lékařů je zjištěno a soud vzal za prokázáno, že se lehké ublížení stalo takovým nástrojem a takovým způsobem, se kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečí života. Zmateční stížnost vytýká tyto jednak právní, jednak formální vady rozsudku, byť i z části jen nepřímě. Stížnost je odůvodněna. Pro vady ty nemůže rozsudek obstáti. Z téhož důvodu nelze však posouditi ani, zda je odůvodněno žádání stížnosti, by byl skutek posouzen jen jako přestupek podle § 411 tr. zák. Bylo proto podle § 288 čí. 3 tr. ř. a za podmínek § 5 zákona z 31. prosince 1877, čí. 3 ř. zák. z roku 1878 již při poradě neveřejné zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo.